

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14475/2024
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Младен Васић из ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник адвокат Игор Соколовић из ..., ради неоснованог обogaћења, одлучујући о ревизији тужиоца-противтуженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2258/22 од 04.09.2023. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца-противтуженог изјављеној против става првог изреке пресуде Вишег суда у Врању Гж 2258/22 од 04.09.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца-противтуженог изјављена против става првог изреке пресуде Вишег суда у Врању Гж 2258/22 од 04.09.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици, Судска јединица у Владичином Хану П 35/21 од 07.07.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име неоснованог обogaћења исплати износ од 134.390,00 динара са законском затезном каматом од 20.05.2014. године до исплате, на име главног дуга у предмету Основног суда у Сурдулици П 4296/13 и износ од 32.987,00 динара на име парничних трошкова у предмету Основног суда у Сурдулици П 4296/13. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име писања уговора о поклону и анекса уговора о поклону у предмету Основног суда у Сурдулици ОПУ 267/2017 исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од 18.05.2021. године до исплате. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2258/22 од 04.09.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца-противтуженог и првостепена

пресуда потврђена у ставу првом и трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца-противтуженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против става првог изреке наведене правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац-противтужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ЗПП, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде којом не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом у делу који се побија ревизијом, одлучено је о тужбеном захтеву чији је правни основ неосновано обогаћење тако што је оцењено да је тужбени захтев тужиоца-противтуженог неоснован. О овом праву тужиоца-противтуженог, судови су одлучили уз примену релевантних одредби материјалног права, а на основу конкретно утврђеног чињеничног стања, због чега у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права.

На основу изнетог, Врховни суд налази да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца-противтуженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом се побија и правноснажно другостепено решење о трошковима поступка садржано у другостепеној пресуди, из истих законских разлога, са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије и у овом делу на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Ревизија је изузетно дозвољена сагласно одредби члана 404. став 1. због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Одредбом члана 420. став 6. ЗПП прописано је да поступак поводом ревизије против решења сходно примењује одредбе овог Закона о ревизији против пресуде.

Наиме, ревизијом се побија и део одлуке која не чини главни захтев јер је њоме одлучено о трошковима поступка, чији се обрачун врши у сваком поступку појединачно применом одредби Закона о парничном поступку, адвокатске тарифе и таксене тарифе према успеху у спору, узимајући у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Будући да се оспорава и споредна одлука о

процесном питању конкретног спора, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из свих наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано одредбом члана 479. став 6. истог закона.

Тужилац је тужбу ради неоснованог обогаћења поднео 21.01.2021. године, а вредност предмета спора по тужби износи 167.000,00 динара.

Имајући у виду да је ово спор мале вредности у коме се тужбени захтев ревидента односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

Поред тога, ревизија није дозвољена ни у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. ЗПП.

Одредбом члана 28. ЗПП, прописано је да ако за утврђивање стварне надлежности, састава суда, права на изјављивање ревизије и другим случајевима прописаним у овом закону меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева (став 1.). Камата, уговорна казна и остала споредна тражења, као и парнични трошкови не узимају се у обзир ако не чине главни захтев (став 2.).

Будући да је у конкретном случају ревизија изјављена и против другостепене одлуке о трошковима поступка, дакле против решења садржаног у пресуди којом је одлучено о споредном тражењу странака, које не представља главно потраживање, то ревизија није дозвољена па је Врховни суд применом члана 413. одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**